

POLLÁGH PÉTER

Forradalmi fruttik

(Öreg dressz)

Volt keze beöltöztet egy öreg dresszbe,
egyszer átvehetem a helyét.
Zörög a Dédi, fújja a szél, pizsamás semmiség.
Mint ómódi lámpát, kapcsolom fel őt:
közelről jószágos folt, vagy csak eltört kert?

(A Felénél eltörték)

Gondoltam, rányitok erre az évelős, évfordulós sírásra,
de csak egy üres szoba, illetve erdő volt a helyén.
S akkor megértettem, hogy üres erdő még nem voltam.
Eltörték, mint a századot.
Valaki engem is megfújít.
Ma egyedül tartok osztálytalálkozót.
Készen állok a szeretettel.
Azt akarom: mind szenvedjeteK.
A 60. ősz erre pont jó lesz.
Erdővel a kezemben halok meg.
Négyszögletű. Kerek.

(A Dédi számai)

Volt kedd.
Az 5-öst és a 6-ost sose tette a tortára.
Mégis hordta szomorú számait.
Voltam hordója: így mondta.
Ezüst ötöst és vashatost? Színötöst?
Számolni szomorú?
Hova visznek ezek a fogatok?

(Átnéz magamagán)

Nézi magát egy parfüm üres üvegében.
Színüresség. Üres üvegség.
„Ezt a haját becukrozták. Ez jó seb.
Egy jegesmedve feje, hajkoronája?
Nem, ezt a rókát becukrozták.
Nekem adtad a fantáziád fruttiját. Meg a
fagylaltfelsőt. Citrom az ujj, vanília a test.
Átszabtam a múltat, uram, átszabtam.
Inkább sózzalak, vagy cukrozzalak, fiam?”

Nem cukorkák

Cukorirodalom: úgy hiányzik.
Egy kristálykeserűnek is örülnék.
Csak az ízetlenség szüntelen.
Más lóg a fán, nem cukorkák.
Hideg a víz, meztelen, szellemkislány ízű.
Amúgy nincs itthon íz.
Csak a dagadó hold süt.
Arcomba hull a vakolat, ez most a púder.
Kockafák. Csonkolás. Nyártalanítás.
Rongyba tekert szellemek, múmiák.
A golyocsok íze hol vér, hol áfonya:
boldogtalan erejű kép.
A pofám a csendes éjben égni kezd,
sokan vetnek most keresztet.
De kinek vegyek én virágot?
Kiforognak a mélyből a fény-állatok.
Elvisz a taxisárga szorongás a semmiségbe,
nem vagyok jól magamtól, nem bírom már.
Eltöröm a javát: a jövő sötétéhez beszélek.

Kopó maci

Ha lázas a gyerek, a jegesmedve karjaiba kapja.
Mondják, olyanokat álmodom, mint a gyerek.

Sokan macitlan élnek, őket nem is nevezhetjük
élőlénynek.

Álmaim kerek, luxusidősek, színpelyhesek,
hőfoltosak, olykor átüt rajtuk az ókori Nap.
Maci is van bennük, akit ki kell menteni.
Golyórágó-fejű, pamut panda. Leklónozzák,
de felismerem, elrabolják, megmentem.

Cukrot szitálnak rá. Becukrozzák a medvét,
mint jó palacsintát. Hol fekete, hol fehér.
Mákos medve. Viszi a hó terhét. Olvadó jó.
A hó bódító vaníliája, és nincs benne hiába.
Maciszínű: Jín és Jang kinőhetetlen világa.

Ő álmodott meg engem a hetvenes években.
Főleg a fejemet. A kéket, a sárgát, a fehéret.
(Kínai az írnek így hogy örülhet?)

Gyerek, most már gyere ki a medvéből!
De a gyerek belefeledkezett, ledőlt melléje,
és csak nézte, nézte: Édesképű, falhatom
a fejedet?

Álmodtam magáról, Miszter Medve.
Vár a medvei élet fenyegetésében, kedvesében,
és én jobb ember leszek, bár embernek lenni
elégé veszett. Annyi bántás-roládot nyeltem:
azt hittem, elfogyott a medve, mint a fagyalt.
Hittem is, de a szemem megcsalt. Kopó fagy, mint
múlttól fényes, csillámló. Ókori vagy Óskori?
Tükröződnek benne az üveghegyek.
Tölcséres medve, szétolvad a számban benne.

Nem tudom, hol vagyok. Az újságból kivágtok.
Mint egy játék, akkora lehetek.